

DZIEŃ PATHFINDERSÓW

Lekcja 8 — 24 listopada

JEDNOŚĆ W WIERZE

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Dz 4,8-12; 1,11; Mt 25,1-13; Hbr 9,11-12; Wj 20,8-11; 1 Kor 15,51-54.

TEKST PAMIĘCIOWY: „I nie ma w nikim innym zbawienia; albowiem nie ma żadnego innego imienia pod niebem, danego ludziom, przez które mogliśmy być zbawieni” (Dz 4,12).

W 1888 roku w Kościele Adventystów Dnia Siódmego rozgorzała dyskusja dotycząca interpretacji kilku ważnych fragmentów *Biblii*. Gdy pastory i przywódcy kościelni debatowali nad znaczeniem dziesięciu rogów z proroctwa z 7. rozdziału *Księgi Daniela* oraz nad tym, o jakie prawo chodzi w Ga 3,24, niewiele uświadamiało sobie, jak ich wrogie sobie postawy niszczą wspólnotę i przyjaźń, podkopując jedność i misję Kościoła.

Ellen G. White wielce bolała nad tym stanem rzeczy i wzywała uczestników dyskusji, by uważnie przemyśleli swoją więź z Jezusem oraz to, jak miłość do Jezusa powinna się przejawiać w ich postępowaniu, zwłaszcza gdy dochodzi do różnicy zdań. Napisała także, iż nie powinniśmy się spodziewać, że wszyscy w Kościele będą zgodni w każdym szczególe interpretacji każdego biblijnego wersetu.

Jednocześnie podkreślała, że powinniśmy dążyć do jedności w zrozumieniu podstawowych adwentystycznych zasad wiary¹. W tym tygodniu przyjrzymy się ważnym biblijnym naukom, które czynią nas adwentystami oraz kształtują naszą jedność w wierze.

¹ Zob. Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, Nashville 1946, s. 28-32.

Choć jako adwentyści dnia siódmego mamy wiele wspólnych poglądów z innymi chrześcijańskimi ugrupowaniami, to jednak nasz zbiór zasad wiary tworzy szczególny system biblijnej prawdy, którego nie głosi nikt inny w świecie chrześcijańskim. Te zasady wiary wyróżniają nas jako Bożą resztę w czasach ostatecznych.

Przeczytaj Dz 4,8-12; 10,43. Jakie znaczenie przykładu Piotr do miejsca Jezusa Chrystusa w jego zrozumieniu planu zbawienia?

Apostoł Paweł napisał koryntianom, że dobrą nowiną jest to, iż „Bóg w Chrystusie świat z sobą pojednał” (2 Kor 5,19). Śmierć Chrystusa jest środkiem naszego pojednania z Ojcem, gdyż zapełnia przepaść wytworzoną przez grzech i śmierć. Przez wieki chrześcijanie rozmyślają nad znaczeniem śmierci i zmartwychwstania Jezusa oraz odkupienia, którego On dokonał. Ten proces odkupienia jest także nazywany pojednaniem, czyli przywróceniem jedności. Pojednanie prowadzi do harmonijnych więzi, a tam, gdzie panowało wyobcowanie, ta harmonia wynika właśnie z pojednania. Tak więc jedność Kościoła jest darem pojednania.

Czego uczą poniższe wersety o znaczeniu śmierci i zmartwychwstania Jezusa?

Rz 3,24-25

1 J 2,2

1 J 4,9-10

1 P 2,21-24

Choć inne wspólnoty chrześcijańskie także wierzą w śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa, to my głosimy je w kontekście ewangelii wiecznej (zob. Ap 14,6) będącej częścią poselstwa trzech aniołów z Ap 14,6-12. Jako adwentyści dnia siódmego jesteśmy jedynym ugrupowaniem chrześcijańskim, które głosi przesłania trzech aniołów.

Jak możesz się nauczyć zawsze pamiętać o prawdziwości śmierci i zmartwychwstania Chrystusa oraz nadziei, jaką niosą nam te wydarzenia?

Apostołowie i pierwsi chrześcijanie mówili o powtórny przyjsciu Chrystusa jako „błogosławionej nadziei” (Tt 2,13) i oczekiwali, że wszystkie proroctwa i obietnice *Pisma Świętego* wypełnią się wraz z tym wydarzeniem. Adwentyści dnia siódmego mocno trzymają się tego przekonania. Nasza nazwa — adwentyści — dobitnie świadczy o tym. Wszyscy, którzy miłują Chrystusa, oczekują dnia, gdy ujrzą Go twarzą w twarz. Aż do owego dnia obietnica powtórny przyjscia Chrystusa wywierać będzie jednoczący wpływ na nas jako lud Boży.

Czego poniższe wersety uczą nas o tym, w jaki sposób Chrystus przyjdzie powtórnie? Jak różni się to od niektórych popularnych poglądów dotyczących powtórny przyjscia Chrystusa? Zob. Dz 1,11; Mt 24,26-27; Ap 1,7; 1 Tes 4,13-18; Ap 19,11-16.

Biblia wielokrotnie zapewnia nas, że Jezus przyjdzie powtórnie, by zabrać swój odkupiony lud. Data tego wydarzenia nie powinna być przedmiotem spekulacji, gdyż Jezus stwierdził:

— „Lecz o tym dniu i godzinie nikt nie wie, nawet aniołowie niebiescy, tylko sam mój Ojciec” (Mt 24,36 UBG).

Nie tylko nie wiemy, kiedy Chrystus przyjdzie powtórnie, ale otrzymaliśmy także zapewnienie, iż tego nie wiemy.

Pod koniec swojej ziemskiej działalności Jezus opowiedział przypowieść o dziesięciu pannach (zob. Mt 25,1-13), aby zilustrować doświadczenie Kościoła oczekującego na Jego powtórny przyjscie. Dwie grupy panien symbolizują dwa rodzaje wierzących, którzy deklarują, iż czekają na Jezusa. Z pozoru obie grupy wyglądają podobnie, ale gdy przyjscie Jezusa się odwleka, różnica między nimi staje się oczywista. Jedna grupa pomimo zwłoki zachowuje żywą nadzieję i czyni odpowiednie duchowe przygotowania. W tej przypowieści Jezus uczy nas, że chrześcijańskie doświadczenie nie może być oparte na rozemocjonowaniu czy namiętnościach, ale stałym poleganiu na łasce Bożej i wytrwałości w wierze, nawet jeśli brakuje namacalnych dowodów spełniania się Bożych obietnic. Jezus wzywa nas, byśmy czuwaliby i w każdym czasie byli gotowi na Jego przyjscie.

Choć nasza nazwa — adwentyści dnia siódmego — świadczy o wielkim znaczeniu dla nas powtórny przyjscia Chrystusa, jak na osobistym poziomie powinniśmy zachowywać w pamięci realność tego wydarzenia? Jak w miarę upływu lat możemy uniknąć błędu, przed którym Jezus ostrzega w przypowieści o dziesięciu pannach?

W *Starym Testamencie* czytamy, że Bóg polecił Mojżeszowi zbudować przybytek, czyli świątynię, która miała służyć jako miejsce zamieszkania Boga na ziemi (zob. Wj 25,8). Ceremonie świątynne miały na celu uczyć Izraelitów planu zbawienia. Później, w czasach Salomona, przenośny przybytek został zastąpiony wspaniałą świątynią (zob. 5., 6., 7. i 8. rozdział *1 Księgi Królewskiej*). Zarówno przybytek, jak i świątynia były wzorowane na świątyni niebiańskiej — prawdziwym „przybytku, który zbudował Pan, a nie człowiek” (Hbr 8,2; zob. Wj 25,9.40).

Biblia wskazuje, że w niebie istnieje świątynia będąca miejscem, w którym Bóg objawia swoją obecność. Ceremoniały ziemskiej świątyni były obrazowymi prorocत्वami wskazującymi plan zbawienia, w tym kapłańską służbę Jezusa w niebie.

Przeczytaj Hbr 8,6; 9,11-12.23-28 oraz 1 J 1,9-2,2. Czego uczą te wersety o kapłańskiej służbie Jezusa w niebie?

.....

.....

Od wniebowstąpienia Chrystus pełni swoją kapłańską służbę w niebiańskiej świątyni dla naszego zbawienia (zob. Hbr 7,25). Dlatego zostaliśmy wezwani, byśmy przystąpili „z ufnością odwagą do tronu łaski, abyśmy dostąpili miłosierdzia i znaleźli łaskę ku pomocy w stosownej porze” (Hbr 4,16).

Jak w ziemskiej świątyni występowały dwie fazy służby kapłańskiej — pierwsza codzienna w miejscu świętym, a druga doroczna w miejscu najświętszym — tak i *Pismo Święte* wskazuje dwie fazy służby Jezusa w niebie. Jego służba w miejscu świętym w niebie polega na wstawiennictwie, przebaczeniu, pojednaniu i odrodzeniu. Skruszeni grzesznicy mają stały dostęp do Ojca przez Jezusa jako Pośrednika (zob. 1 J 2,1). Od 1844 roku służba Jezusa w miejscu najświętszym obejmuje także te aspekty sądu i oczyszczenia, które w ziemskiej świątyni celebrowane były raz do roku, to jest w Dniu Pojednania (zob. 16. rozdział *Księgi Kapłańskiej*). Służba oczyszczenia świątyni jest oparta także na przelanej krwi Jezusa. Pojednanie dokonywane w ziemskiej świątyni było zapowiedzią ostatecznego zastosowania mocy krwi Chrystusa w celu usunięcia obecności grzechu oraz doprowadzenia do zupełnego pojednania we wszechświecie pod powszechnym panowaniem Boga. Biblijna nauka o dwóch fazach niebiańskiej służby Jezusa jest szczególnym wkładem adwentystów dnia siódmego w zrozumienie całego planu zbawienia.

Innym ważnym biblijnym zagadnieniem nauczonym i podkreślanym przez adwentystów dnia siódmego jest sobota, siódmy dzień tygodnia. Ta ważna biblijna prawda wspiera jedność i wspólnotę wśród nas. Niestety, jesteśmy jednym z nielicznych wyznań chrześcijańskich, które świętują sobotę.

Sobota jest darem Boga dla ludzkości danym już przy stworzeniu (zob. Rdz 2,1-3). Podczas stworzenia ustanowieniu soboty towarzyszyły trzy charakterystyczne dokonania Boga: (1) Bóg odpoczął w sobotę, (2) pobłogosławił ten dzień i (3) poświęcił go. Te trzy dokonania ustanowiły sobotę jako szczególny dar Boga uzdalniający ludzkość do doświadczenia realności nieba na ziemi oraz potwierdzający stworzenie świata przez Boga w sześciu dniach. Znany żydowski uczony Abraham J. Heschel (1907-1972), który urodził się w Warszawie, nazwał sobotę *palacem w czasie*¹ — świętym dniem, w którym Bóg spotyka się ze swoim ludem w szczególny sposób.

Czego uczą następujące wersety o znaczeniu soboty dla ludzkości? Zob. Wj 20,8-11; Pwt 5,12-15; Ez 20,12.20.

Idąc za przykładem Jezusa (zob. Łk 4,16), adwentyści dnia siódmego świętują siódmy dzień tygodnia — sobotę. Uczestnictwo Jezusa w sobotnich nabożeństwach świadczy o tym, że zachowywał On szabat jako dzień odpoczynku i nabożeństwa. Niektóre z Jego cudów zostały dokonane właśnie w sobotę, aby wskazać wymiar uzdrowienia (fizycznego i duchowego) związany ze świętowaniem szabatu (zob. Łk 13,10-17). Apostołowie i pierwsi chrześcijanie rozumieli, że Jezus nie unieważnił soboty, więc ją świętowali i uczestniczyli w nabożeństwach w tym dniu (zob. Dz 13,14.42.44; 16,13; 17,2; 18,4).

Innym pięknym wymiarem soboty jest to, że stanowi ona znak (symbol) naszego wyzwolenia z grzechu. Sobota jest upamiętnieniem Bożego wybawienia ludu izraelskiego z niewoli w Egipcie do odpoczynku obiecanego w Kanaanie (zob. Pwt 5,12-15). Choć Izrael nie wszedł w pełni do odpoczynku z powodu powtarzającego się nieposłuszeństwa i bałwochwalstwa, Bóg nadal obiecuje, że „pozostaje jeszcze odpocznienie dla ludu Bożego” (Hbr 4,9). Wszyscy, którzy pragną wejść do tego odpoczynku, mogą to uczynić przez wiarę w zbawienie dane przez Jezusa. Świętowanie soboty symbolizuje ten duchowy odpoczynek w Chrystusie i nasze poleganie jedynie na mocy Jego zasług, a nie na naszych uczynkach w kwestii zbawienia z grzechu i otrzymania życia wiecznego (zob. Hbr 4,10; Mt 11,28-30).

W jaki konkretny sposób sobota pomogła ci doświadczyć jedności i wspólnoty, jakich Chrystus pragnie dla swego ludu?

¹ Zob. Abraham Joshua Heschel, *Szabat i jego znaczenie dla współczesnego człowieka*, tłum. Henryk Halkowski, Wydawnictwo Atext, Gdańsk 1994, s. 24 (przyp. red.).

Podczas stwarzania „ukształtował Pan Bóg człowieka z prochu ziemi i tchnął w nozdrza jego dech życia. Wtedy stał się człowiek istotą żywą” (Rdz 2,7). Ten opis stworzenia pierwszego człowieka świadczy, że życie pochodzi od Boga. Czy nieśmiertelność jest nieodłączną cechą tego życia? *Biblia* mówi wyraźnie, że tylko Bóg jest nieśmiertelny (zob. 1 Tm 6,16) i że nieśmiertelność nie jest przyrodzoną cechą człowieka. W przeciwieństwie do Boga ludzie są śmiertelni. *Pismo Święte* porównuje nasze życie do pary, „która ukazuje się na krótko, a potem znika” (Jk 4,14). W czasie zgonu, gdy ustają nasze procesy życiowe, pogrążamy się w swego rodzaju nieświadomym śnie (zob. Koh 9,5-6.10; Ps 146,4; 115,17; J 11,11-15).

Choć ludzie rodzą się jako śmiertelni — podlegający śmierci, to jednak *Biblia* mówi o Jezusie Chrystusie jako Źródle Życia Wiecznego dla wszystkich, którzy wierzą w Jego zbawienie: „Darem łaski Bożej jest żywot wieczny w Chrystusie Jezusie, Panu naszym” (Rz 6,23). Jezus „śmierć zniszczył, a żywot i nieśmiertelność na jaśnie wywiódł przez ewangelię” (2 Tm 1,10). „Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny” (J 3,16). Tak więc jest nadzieja na przyszłe wieczne życie.

Przeczytaj 1 Kor 15,51-54 oraz 1 Tes 4,13-18. Co te wersety mówią o życiu wiecznym i kiedy nieśmiertelność zostanie dana ludziom?

.....

.....

.....

Apostoł Paweł wyraźnie oświadcza, że Bóg udziela ludziom nieśmiertelności nie w chwili śmierci, ale dopiero przy zmartwychwstaniu, gdy zabrzmi ostateczna trąba. Choć wierzący otrzymują obietnicę życia wiecznego w chwili, gdy przyjmują Jezusa jako swego Zbawiciela, to nieśmiertelność otrzymają po zmartwychwstaniu. *Nowy Testament* nie zna pojęcia dusz idących do nieba po śmierci ciała. Taki pogląd ma korzenie w pogaństwie i starożytnej greckiej filozofii, ale nie ma go ani w *Starym Testamencie*, ani *Nowym Testamencie*.

Jak nasze zrozumienie śmierci pomaga nam pełniej docenić obietnicę powtórnego przyjścia Chrystusa? Jak takie przekonanie jednoczy nas jako adwentystów dnia siódmego?

DO DALSZEGO STUDIUM

Jako adwentyści dnia siódmego wyznajemy pewne ważne prawdy wiary wspólnie z innymi chrześcijanami. Najważniejsza z nich jest oczywiście wiara w zbawienie przez pojedynczą i zastępczą śmierć Jezusa. Podobnie jak inni chrześcijanie wierzymy, że nasza sprawiedliwość zależy nie od naszych czynków, ale od sprawiedliwości Chrystusa przypisanej nam przez wiarę jako niezasłużony dar łaski. Ellen G. White tak wyraziła tę prawdę: „Chrystusa potraktowano stosownie do tego, na co my zasługujemy, aby nas potraktowano tak, jak On na to zasługuje. Potępiono Go za nasze grzechy, w których popełnieniu nie uczestniczył, abyśmy mogli być usprawiedliwieni Jego sprawiedliwością, w której nie mamy żadnego udziału”¹. Jednocześnie nasz zbiór fundamentalnych zasad wiary, praktyka religijna i styl życia wynikający z naszych przekonań czynią nas wyjątkowymi w świecie chrześcijańskim. Taka sytuacja jest zupełnie zrozumiała. W przeciwnym razie po co potrzebni byłiby adwentyści dnia siódmego? Nasze umiłowanie Jezusa i nauka, którą głosimy, powinny być silnymi czynnikami jednoczącymi nas.²

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. W książce *Wiara i uczynki*³ Ellen G. White zrównuje usprawiedliwienie z przebaczeniem grzechów. W jakim stopniu przyjęcie przez nas przebaczenia i usprawiedliwienia w Chrystusie jest podstawą naszej wspólnoty i społeczności jako braci i siostr?

2. Pomyśl, jak ważne są nasze zasady wiary w kontekście jedności Kościoła. Co sprawia, że miliony ludzi z różnych grup etnicznych, religijnych, politycznych i kulturowych łączą się w jeden Kościół, jeśli nie wspólne zasady wiary? Co mówi to nam o znaczeniu zasad wiary nie tylko w kontekście misji i przesłania, ale także jedności Kościoła?

3. Nasza nazwa — adwentyści dnia siódmego — wskazuje na dwie ważne nauki biblijne: sobotę, siódmy dzień tygodnia, oraz powtórne przyjście Jezusa. Jedna część naszej nazwy wskazuje na stworzenie, a druga na odkupienie. Jak wiążą się ze sobą te dwie biblijne nauki i w jaki sposób razem zwięźle wskazują na to, kim jesteśmy jako Kościół?

PODSUMOWANIE

Adwentyści dnia siódmego wyznają niektóre fundamentalne zasady wiary wspólnie z innymi chrześcijanami, a inne nie. Nasz zbiór zasad wiary składa się na naszą tożsamość jako Kościoła i jest podstawą naszej jedności w Jezusie.

¹ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. XVI, s. 16.

² Przeczytaj rozdział *The Foundations, Pillars, and Landmarks*, w: *taż, Counsels to Writers and Editors*, Nashville 1946, s. 28-32; hasło *Doctrines, Importance of*, w: *The Ellen G. White Encyclopedia*, Hagerstown 2013, s. 778-779.

³ Zob. Ellen G. White, *Wiara i uczynki*, tłum. Joanna Sztuka, Orion Plus, [Radom] 2016, wyd. II, s. 110 (przyp. red.).